

Pas a desnivell

El conte de la lletera

Acabo de llegir que, per tal d'evitar un possible centralisme de Barcelona, el Congrés de la Cultura Catalana serà itinerant. I no hi puc fer més: cada vegada que ens veig tan preocupats per aquest terrible perill del centralisme barceloní em fa l'efecte que ens hem despistat, no sabem ben bé d'on vénen els trets. O que volem fer uns mèrits carregats de santa innocència.

El nostre combat contra aquesta Barcelona imperial i xucladora, tothora a punt d'ocupar i dominar, suposa una Barcelona imaginada, no tan sols lluny de la realitat, sinó partint d'una realitat "al revés". Pren l'aire de la cauta tria d'un enemic petit o inexistent, d'un deixar-se anar cap a la facilitat que ens distreu d'empreses de més envergadura i, sobretot, de moviments homònims més arriscats. I el pitjor, encara, és la feliç troballa del caràcter itinerant de les nostres inquietuds. Quan es vol fer la nostra caricatura se'ns presenta —al costat d'altres apareces disminuïdores— com si fóssim un poble de viatjants del comerç i de la indústria. Ja se sap que amb el viatjant català que va per aquests móns carregat de mostraris s'hi ha fet molta broma sainetera. Ja se sap, també, que els homes i els pobles fan sovint un esforç inconscient i fatalment inevitable per assemblar-se a la seva caricatura. Així, doncs, quan "descentralitzem", els barcelonins caiem en un paternalisme ple (encara que no ho sembli) d'una excessiva confiança en nosaltres mateixos, oblidant que tenim el clatell a la serena: carreguem una maleta simbòlica amb les nostres pensades i anem a portar la llum de les nostres iniciatives a comarques, oberts de braços, generosos, diumengers i —em temo— amb una certa suficiència que, a més d'itinerant, deu resultar irritant.

Penso que la descentralització ha d'ésser tota una altra cosa. A cada un dels nostres Països hi ha d'haver uns centres permanents, autònoms, on les inquietuds no siguin volanderes ni cosa d'una vegada l'any que els porten de Barcelona. Penso que, afortunadament, això ja existeix i anirà augmentant i estent-se; el que hem de fer és col·laborar i demanar col·laboració, intercanviar i compartir uns interessos ben establerts que no calgui tragar d'una banda a l'altra.

Temo que això que fem i el que volem fer és com si algú, amb tota la bona fe, se li acudís que la manera d'acabar amb el centralisme madrileny seria aconseguir que aquesta increïble i descomunal festa escolar de fi de curs de la "Organización Sindical" (a propòsit del dia primer de maig), tingués lloc al "Nou Camp" en comptes de celebrar-se al Santiago Bernabeu. Dit sigui amb perdó i salvant totes les diferències de categoria!

A part de totes aquestes consideracions, cal sospesar el punt d'irrisorietat que té renunciar magnànimament a coses que no tenim. Veure, en definitiva, de quina mena de capitalitat disposem i a quina podem aspirar. ● PERE CALDERS